

Niet voor mij

Enkel de schade maakt ons wijzer,
Niet de schande, die komt van anderen.
Wij zijn machines van God en van ijzer
enkel wat in ons zit kan veranderen.

Men vond vissen en kevers in klei
Gestopt, in dozen van doods glas.
Hars. Versteende varanen. De ijstijd voorbij
En mammoets ontdooien, bewogen hun slurf :

Er is alleen geen schimmelveld voor mij
Om in te verzuren tot zachte dode van turf,
Geen tollund, geen zonnewende, enkel deze eeuw
Die door God is uitgekakt gelijk een ei.

World Wildlife Fund

Nu zien we nog zelden buizerds of valken,
Nu ook de ziel niet langer biddend hangt
Boven de aarde tot het amen van de val.
Nu de ziel geen ziel meer vangt
Komen de ratten, ontelbaar, overal.

Ik loop hier ook nog, neo-realisties experimenteel
Tussen de resten van een God's vergeten tuin
En snoei vergeefs verlangens, leugens, woorden
Die dapper groeien blijven uit het puin,
Uit echo's van wat velen oor mij hoorden

en evenmin hebben verstaan, dat buiten,
Ver van deze wereld af, aan angst voorbij
En ver van het fluisteren der geesten
Rust is, zoals het Boek ons zei,
Rust, zoals des avonds in de beesten.

Daarom veroordeel ik elk geluid
In mijn stilte, voorwoord van de dood.
Voor hij me de ogen sluit
Groeit hij in mij, geweldig groot:
Hij sluit mij in, hij breekt mij uit.

Zonsafgang

Wanneer men zich over mijn glimlach verwondert
antwoord ik ; ' wel is droefheid voor altijd
in mijn ogen geplant, toch moet zij, als elke plant

beschenen worden van een warmer licht.'

Want boven ieder gelaat gaat eens
een ander gelaat op als een geweldige zon
met diezelfde ontzettende regelmaat
waarmee zij haar zenith bereikt
en naar de horizon -waar ieder landschap eindigt-nijgt
om ons in een gemeenschappelijke duisternis
achter te laten.

Oogsttijd

Daar ik een vermorzeld mens ben ,liefste
Leg ik me behoedzaam neder
En tracht in het gebied dat ik verken
Geen sporen na te laten.

Mijn razernij lijkt afgelopen,
Ik zwijg,ik leer begrijpen :
Terwijl de zomer in ons loeit
Hoor ik de herfst zijn sikkel slijpen :

Mijn lichaam laaft jou even,
Verdrijft je uit je enge cel
Naar een terrein van louter beven
Dat ook mij veroverft in zijn vel,

Intussen gaan de maaiers op het veld tekeer
en in de schuren houten vlegels:
Op , en neer
Want niets ontkomt de regels.

Een oud verhaal

Luister liever liefje
met mijn stem haal ik
je onderlichaam leeg
verleg ieder accent
verlies elk woord
mijn lijf en leden.

Vergaan we niet,we zullen leven
adem loos je liezen,de bomen
waar jij je benen tussen spreidde
tot weiding van de vele vogels
die je niet hoorde verdiept als je was
door mijn angel met je rug in het gras
rond het onzinkbare water.

Waarna het zacht begon te regenen.

Verliest de dauw zich in modder dan buig ik
buig ik bodemwaarts voor je billen, buig ik
je buik om tot vloeibaar staal, en versluis
mezelf tot diep onder je heupen.

Vermoeid maar mooier

soms krijgen we een voorschot op de eeuwigheid :
aan onze ziel groeit een bevend lichaam vast,
wij paren met elkaar, slapen zorgvuldig onze zorgen weg,
verouderen dan en genieten in verschoten zetels van zon.
Stotterend, hikkend, hinkend stinkend sterven wij verder.

En wat te doen met deze vermoeide wijsheid ?
Mensen vangen, en temmen en vetmesten ?
Klaarkomen bij het kijken in een spiegel ?
Het is al gauw gedaan, de oren zwijgen
doven sissend in het laatste water van de reis.

Maar achter het borstbeen der tijd klopt een groter hart,
een wijder ik legt mij bloot, ontdekt mij, ontgint mij
en onteigent mij ten langen laatste.
Van deze kale reis komen wij rijker terug, gehavend
dwz met een haven rond ons hart gegroeid
vermoeid maar mooier dan vermoed.

Jotie T' Hooft